

Sygn. akt III CNP 33/12

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko B. B.-K., M. B. i K. T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 stycznia 2013 r.,
na skutek skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 4 kwietnia 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Powód M. K., zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 4 kwietnia 2012 r.

Skarga podlega odrzuceniu z następujących powodów.

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z wymagań prawidłowego sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (powinno to nastąpić w wydzielonej części redakcyjnej skargi). W niniejszej skardze powołano jej podstawy, nie wskazano natomiast przepisu prawa, z którym kwestionowane orzeczenie ma być sprzeczne. Tymczasem nie ulega wątpliwości, że mimo popełnionych uchybień prawnych ostateczna treść wyroku sądu może odpowiadać prawu. Dlatego też ustawodawca uznał, że wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest, zdaniem autora skargi, niezgodne należeć powinno do tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżąca powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić.

Zawarta w niniejszej skardze argumentacja nie może być uznana za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).